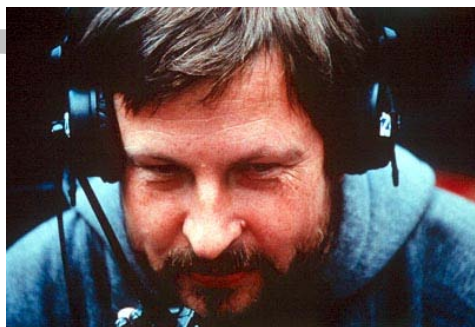

Lars Von Trier

Es tracta del director de cinema més conegut i reconegut internacionalment de Dinamarca (amb permís de Dreyer) ... i, possiblement, el més raro, també! perquè mira que és raro el tio!

El petit Lars va néixer a Copenhague un dia com avui de 1956. Fill de pares comunistes i nudistes això ja ens dona pistes de l'ambient educatiu en el que es formà: pensament d'esquerres i crític. Als 11 anys ja tingué la seva primera càmera de Super 8 amb la que realitzà produccions casolanes amb

amics i familiars... això el portà a l'Escola Superior de Cinematografia de Copenhague a la dècada dels '80 i les seves pelis d'estudiants guanyà premis al Festival de Cinema de Munich, molts eren anuncis publicitaris. La primera pel·lícula fou el seu treball per a graduar-se en aquesta escola: El elemento del crimen (1984), una peli fascinant en quant a fotografia i atmosfera enrarida que rebé el premi 'Logro Técnico' en el Festival de Cannes d'aquell any. [...]

A Lars von Trier, el reconeixement mundial li arribà amb Rompiendo las Olas (1996) amb la que guanyà el Premi Especial del Jurat en el Festival de Cannes i que forma part de la trilogia 'Los Corazones de Oro', juntament amb Los Idiotas (o Dogma #2, 1998) i Dancer in the Dark (2000).

Tot i que ell les 'vengui' com a parts d'una trilogia són tres projectes molt diferents i tots ells

arriscats en el seu estil. La primera és un film dramàtic sobre el sacrifici, el poder de l'amor amb tocs espirituals, redemptors i divins, fantàstica Emily Watson en un paper que guanyà un Oscar; la segona, és una bomba audiovisual transgressora, una obra anarquista contra la imatge de la malaltia mental, amb escenes de sexe real; i la tercera, un drama-musical amb la perfecta Björk i per la que guanyà la Palma d'Or a Cannes a la millor Pel·lícula i millor Actriu. La música del film? preciosa, la fotografia? innovadora (més de 100 càmeres digitals filmant simultàniament algunes cançons del film), la història? emotiva, dura, colpidora.... Aquest film ens confirmà, a nosaltres, que von Trier és un geni del cinema i a la Björk que mai més tornaria a treballar amb ell (es van estirar els cabells i crec que literalment). [...]

<http://ciutadak.blogspot.com/2009/04/sr-lars-von-trier.html>

Ballant en la foscor

Dancer in the Dark

Lars Von Trier (2003)

Dinamarca/Suècia

Projecte
d'Innovació
Educativa

Ganadora de la Palma de Oro en Cannes 2000 a la mejor película (y premio de mejor actriz a Björk). Melodrama musical de Lars von Trier que explora al máximo la

Sala d'actes. 11 de novembre a les 14.30 h

espaïna
09/10
escola de magisteri
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Fitxa tècnica

Director **Lars Von Trier** Guió **Lars Von Trier** Intèrprets **Bjork** Catherine Deneuve
David Morse Peter Stormare **Jean-Marc Barr** Joel Grey. Música **Bjork**. So **per Streitt**
Fotografia **Robby Muller**. **Palma d'Or en Cannes 2000**.

Sinopsi

Selma, immigranta checa i mare soltera, treballa en una fàbrica situada en un poble dels Estats Units. La seva única via d'escapament a tan rutinària vida és la seva passió per la música, especialment les cançons i els números de ball basats en els musicals clàssics de Hollywood. Selma amaga un trist secret: està perdent la vista i el seu fill patirà el mateix mal si ella no pot aconseguir el prou diners per assegurar-se una operació.

Han dit que...

Si algú se pregunta què queda per fer al cinema, o si té sentit parlar de cinema "postmodern", aquesta pel·lícula és la resposta. Von Trier nos tenia acostumats a obres genials (la estremidora "Rompiendo las olas", la intel·ligentíssima "Los idiotas"), però "Bailar en la oscuridad" són paraules majors: Una de les obres mestres del últim cinema, i, per al que estic escrivint, una de les millors pel·lícules de tots els temps. Com ho oïen. Una immigranta checa als Estats Units que s'està quedant progressivament cega estalviant tot el que guanya per pagar-li a el seu fill una operació que no li aboqui al mateix destí. Ella s'evasa del treball de la fàbrica imaginant que la seva vida és un musical, la seva banda sonora són els ruidos quotidians. Però la tragèdia acecha, i els esdeveniments se succeixen inevitablement com fitxes de dominó que cauen. Aquest guió, no molt diferent del dels pitjors telefilms sobre malalties terminals, es converteix en les mans de Von Trier en una deslumbrant obra que desborda tots els límits. Reinventa dos gèneros, al fundir els edulcorats musicals de l'Edat d'Oro de Hollywood amb el més pur melodrama, salpicat amb destel·ls de tragèdia grega; posa l'estil documental al servei d'una ficció que camina perillosament per el delgat fil que separa lo sublim de lo irreal; saca or, suor i llàgrimes de la interpretació? més creïble de les últimes dècades; crea uns números musicals absolutament originals i arrebatadors; i, sobre tot, té el final més desolador i brutal que se ha vist mai al cinema. Avís: deixa en estat de shock. (Daniel Andreas: FILMAFFINITY)

